

skal gøres noget imod Sygdommen, men at man ikke skal paalægge Baand, som i Virkeligheden ikke nytte noget.

Endringsforslag Nr. 49 om, at Taksten nedsættes til 1 Kr., har for mig mindre Vigtighed, og det forekommer mig egentlig, at det Forslag er, om jeg saa maa sige, stillet, for at Willen kan glide ned; men Forslaget har ikke stor reel Betydning. Vedkommende skulle enten hente Dyrslægen eller trække Dyrene til ham, og enhver, som kender noget til at omgås med Tyre, vil ikke være glad ved at trække 2 à 3 Mil med en Tyr, selv om de kunne faa Attest for 1 Kr. for et Dyr, der bliver synet 1ste Januar og for Resten staar usynet hele Aaret igennem. Hertil vil jeg føje, at de Herrer maa ikke lade sig blænde udelukkende af det Krone-spørgsmaal; thi de saa samtidig Forpligtigelsen til at hente Dyrslægen, saa snart Dyrret fejler noget; men som sagt, det er for mig af underordnet Betydning. Det vigtigste for mig er, at det ikke er et godt Grundlag, det hviler paa, og i alle Tilfælde er det en Mangel, at det ikke gør det obligatorisk for alle. Min Stilling til det af 16 Medlemmer under Nr. 31 stillede subsidiaire Forslag vil tydelig fremgaa af, at jeg vil stemme derfor, men jeg mener, Bestemmelsen er lige unyttig, hvad enten dette bliver vedtaget eller ikke. Jeg vil haabe, at det principale Forslag gaar igennem; men skulde det ikke staa til, vilde jeg hellere høre, at Staten skal betale Penge end de vedkommende Gjere, uagtet jeg tror, det ikke gør den fjærneste Nytte i den Retning, der tilfjates.

Endelig har jeg et Par Ord at sige til den ærede Minister i Anledning af Endringsforslaget Nr. 26 til § 11, hvor „i kendelig Grad“ forandres til: „øjenlyst“. Den ærede Minister mener, det var en uheldig Endring, men det forekommer mig, at der fra flere Sider er gjort gældende, at der ved „i kendelig Grad“ maa forstås, at det var „kendeligt“ for Dyrslægen, saa at han ved den Underjøgelsesmaade, han bruger, kan mærke, om Dyrret er tuberkuløst og kunde bortvises fra Markedet. Det var netop det, jeg tog til Orde imod, idet jeg mente, at det ikke var rigtigt, at Dyrslægen skulde have denne Ret, fordi jeg af Erfaringen bestemt ved, at Dyrslægen ikke er i Stand til at bedømme Sygdommen paalidelig, og saa vidt jeg mindes, tog den ærede Minister ogsaa til Orde ved 2den Behandling, og maaste ogsaa ved 1ste Behandling, og sagde, at det var en Selvfølge, at naar der stod „i kendelig Grad“, saa skulde det være kendeligt, for alle, og det var ikke en Ret, som blev lagt over i Dyrslægernes Hænder, saa

at enhver Mand, saa at sige, naar han kom til Marked med Dyr, skulde gaa hen til Dyrslægen, og spørge, om han maatte være der med Dyrret. Men naar Meningen er, at det skal være kendeligt for alle, saa forekommer det mig, at Udtrykket „øjenlyst“ er bedre; thi derved vil enhver straks forstå, hvad der menes. I øvrigt tror jeg ikke, at den ærede Minister har Grund til at være meget bedrøvet derover; thi min Mening er, at hvad der staar under b. i samme § 11: at Dyrret ikke maa afhændes undtagen til Slagtning, er tilstrækkeligt til at holde alle saadanne Dyr borte fra Markedet; det vil ganske sikkert vise sig at være Tilfældet i Praxis.

Saa vil jeg kun sige, at man har fra anden Side sagt, at den ærede Minister vil gøre sin Stilling til Lovforslaget afhængig af, hvor vidt den her foreslaede Bestemmelse i Endringsforslaget Nr. 31 bliver vedtaget eller ikke. Det kan jeg ikke tro passer; i alle Tilfælde maa jeg sige, at saa er der ikke megen Livskraft i Loven, og jeg for mit Vedkommende vil saa sige, at jeg vil haabe, at den ærede Minister vil være konsekvent i sin Stilling og gøre Bestemmelsen obligatorisk for alle; thi som den foreligger vil den i alle Tilfælde vække Uvilje, det er der ingen Tvivl om. Min Stilling til Sagen er ikke dikteret af Udenomsønslyn, men udelukkende af det praktiske Renskab, jeg har til denne Sag, og jeg tror sikkert, at det ærede Ting vil gøre Ret i at lade dette Spørgsmaal staa aabent til senere og saa søge at rette sine Bestræbelser paa, om man kunde faa indført en sikrere og bedre Maade at bedømme Sygdommen paa ved Hjælp af Tuberkulin, og i Tilfælde af, at det skulde lykkes, er jeg villig til at støtte et saadant Foretagende, og saa er jeg overbevist om, at det var noget, som vilde blive modtaget med Tilfredshed og Velvilje i Befolkningen, hvorimod jeg er overbevist om, at dette her vil virke i modsat Retning og ingen Gavn gøre.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgrede): De Sprogændringer, som ere foretagne, skal jeg ikke indlade mig paa; det er muligt, der er stet en eller anden Forandring, som man har regnet for en Sprogændring, og har overset, at det i Virkeligheden er en Realitetsændring, og det er fedeligt nok, da det er 3dje Behandling, men da jeg er overbevist om, at den ærede Ordfører vil svare her paa, saa skal jeg ikke indlade mig nærmere derpaa. Ligeledes kan jeg i al Almindelighed om Endringsforslagene fatte mig kort, da de Endringsforslag,